

СРПСКЕ НАРОДНЕ НОВЕЛЕ НА НИШКОМ ГОВОРУ

Српске народне новеле на нишком говору

Ниш
2026

Уводна реч

Дијалекат није само начин говора – он је део културног наслеђа, идентитета и сећања једног народа. Докле год се говори, чита и преноси млађим генерацијама, он живи.

Ова књига настала је са жељом да српске народне новеле приближи деци и младима кроз нишки говор, подстичући их да читају, упознају богатство народне књижевности и заволе језик свога краја. Верујемо да се дијалекат најбоље чува онда када је присутан у свакодневном животу, књигама и образовању, а не само као предмет научних истраживања.

Захваљујемо се Градској општини Медијана, као и компанијама ДМВ д.о.о. Ниш, Joombooz д.о.о. Ниш и Smartgorithm д.о.о. Ниш, које су препознале значај овог пројекта и својом подршком допринеле очувању језичког и културног наслеђа нашег краја.

Надамо се да ће ова књига бити почетак нових читања, нових разговора и нових генерација које ће са поносом чувати говор својих предака.

*Удружење за очување призренско-тимочког дијалекта
"Јужна пруга"*

Садржај

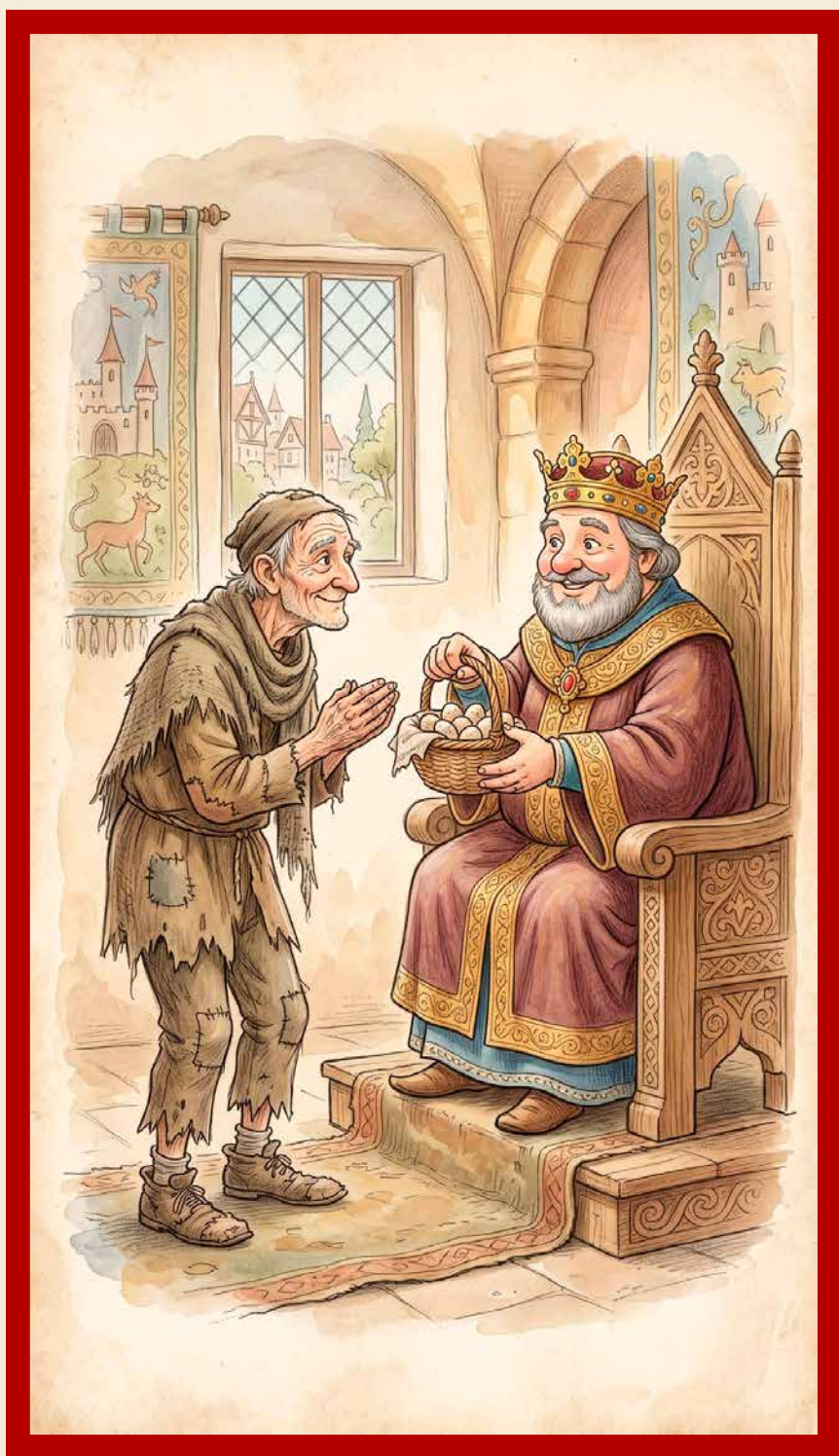
Девојка цара надмудрила	1
Све, све, ал занат	8
Изистинска се мука не мож сакрије	13
Правда и кривда	21
Краљ и пастир	26

Девојка цара назмудрила

Јед'н сирома беше живео у једну пећину и немаше ништа друго с'м једну ћерку, која беше много мудра и идеше свуда да проси, па си и татка учила како да проси и паметно збори. Дође јенпут сирома куде цара да му нешто дадне; цар га пита од куде је и кој га је научио да мудро збори. Овај му каза од куде је и да га је ћерка научила. "А ћерка твоја од ког се научила?" пита цар, а сирома одговори: "Бог гу је умудрио и наша јадна сиротиња." Т'д му цар дадне тријес јајца и каза му: "Понеси овој на твоју ћерку и рекни гу нек ми из тија јајца излегне пилики, па ћу гу добро дарујем, ако ли ги не излегне, ћу те ставим на муке." Сирома отиде плачући у пећину и каза све на ћерку. Она позна да су јајца варена, и каза на татка да иде да спије а да ће се она за све побрине.

Татко гу послуша и отиде да спије, а она довати земљан лонац и тури на огањ пун с'с воду и боб, па к'д свари боб, зовну ујутро татка и каза му да узме рало и волови па да иде да оре покрај пут куде ће прооди цар, и каза му: "К'д видиш цара, узми боб па сеј, и викај: 'Ај волови, да дадне Господ да роди варен боб'." К'д те цар запита како мож роди варен боб, а ти кажи: ко и из варена јајца да се излегну пилики." Сирома послуша ћерку па отиде и поче оре; к'д виде цара куде иде, он поче вика: "Ај волови, да дадне Господ да роди варен боб."

К'д цар чу овија речи, стане на пут и каза на сиромаша:
"Сиротане, како мож роди варен боб?". А он му
одговори: "Честит царе, ко и из варена јајца да се
излегну пилики." Сети се цар одма да га је ћерка
научила, па нареди на слуге те га уфатише и доведоше
пред њег, па му онда пружи сноп лан и каза: "Узни тој,
и од њег има напраиш дебел конопац и једра колко
треба за јед'н брод; ако ли не, ће останеш без главу."
Овај сиромаш с'с голем стра узедо сноп и са сузни очи
отиде дом и каза све на ћерку. Ћерка га прати да спије
и обећа да ће она све тој урабити.

Јутред'н узне малечак комад дрво, па разбуди татка и
каза му: "На ти овој дрво и понеси га на цара нек ми
од њег напраи кудељу и вретено и стативи и све што
треба, па ћу ја на њег напраим све што наређује."
Сиромаш послуша ћерку и каза на цара све како га је
она научила. Цар к'д чу овој зачуди се и стане да
мисли које ће чини, па онда довати једну малечку
чашку и каза му: "Узни овуј чашку и понеси гу на твоју
ћерку нек ми с'с њу пресече море да остане поље."
Сиромаш послуша и са сузни очи понесе на ћерку онуј
чашку и каза гу све што је цар реко.

Девојка му каза да остави до јутре и да ће она све урабити. А јутред'н зовну татка и даде му сноп кучину и каза "Понеси овој на цара и рекни му нек с'с овој запуши сви извори и сва језера, па ћу ја пресечем море." Сирома отиде и овакој на цара каза. Цар к'д виде да је девојка много помудра од њег, заповеди му да гу доведе; а к'д гу доведоше и заједно се поклонеше пред цара, онда гу цар пита: "Погоди, девојче, шта се мож најдалеко чује?". Девојка одговори: "Честит царе, најдалеко се мож чују гром и л'ж." Т'д се цар довати за браду, обрну се према његову госпуду и запита ги: "Погодите колко вреди моја брада?".

К'д једни почну да казују оvolко други онолко, онда девојка одговори на сви да несу погодили, па каза: "Царева брада вреди колко три кише летње." Цар се зачуди па рече: "Девојче је најдобро погодило." Па гу онда запита оће ли му буде жена, и да друкше не мож буде нег такој. Девојка се поклони и каза: "Честит царе, како ти оћеш нек буде, с'м молим да ми напишеш на артију с'с твоју руку, ако би се к'дгод на мен расрдио и мен од тебе отерао, да си мог узмем из твој двор оној што ми је најмило." Цар гу овој одобри и потписа.

Пошто прође неко време, цар се на њу разљути и каза гу: "Нећу те више за жену, нег ајд из мој двор куде знајеш." Царица му одговори: "Светли царе, ћу послушам, с'м ме пушти да преспијем, а јутре ћу си идем." Цар гу допушти да преспије, онда царица к'д су били при вечеру помеша му у вино ракију и неке миришљаве биљке, и док му је давала да пије, зборила му је: "Пи царе весело, јел ће се јутре растанемо, и веруј ми да ћу будем повесела нег к'д сам се с'с тебе састала." Цар се напи и заспа, а царица справи кочију и понесе цара у камену пећину. К'д се цар у пећину разбуди и виде куде је, повика: "Кој ме овде донесе?" А царица му одговори: "Ја сам те донела." Цар гу пита: "Зашто си ти тој од мен учинила? Да л ти несам реко да више неси моја жена?".

Онда му она извади онуј артију и каза: "Истина је, честит царе, да си ми тој казао, ал погле које си на овуј артију потписао: што ми буде најмило у твој дом да си понесем с'с мен к'д од тебе поодим." Цар, к'д је видео тој, цуну гу и врнуше се па у царски двор.

Све, све, ал занат

Пође некакав цар с'с жену и с'с ћерку да си плови по море на лађу. К'д малко одмакну од брег, онда дуну ветар, па га фрљи чак у некакву земљу, де се од његово царство ништа и не чује (ко ни он од овој што до с'д ништа неје чуо ни знао). К'д се насукаше, он неје смео каже да је цар, а паре несу имали у њи ич, а пошто неје знао никакав занат, несу могли друкше да се ране, нег он отиде да чува селска говеда.

Пошто туј проживеше такој неколко године, виде син на онога цара његову ћерку, која је била много убава и већ стасала за удавање, па каза на татка и мајку му да се с'с другу никакву девојку неће жени, с'м с'с ћерку на говедара из тој и тој село! Татко и мајка, и други дворјани почеше га одврћају, да се мане од туј срамоту; како ће он, царски син, да узне говедарску ћерку, поред толке друге царске и краљевске ћерке итд. Ал све залуд! Он казује: "Ел њу, ел ниједну? К'д већ видоше, да друкше не мож буде, онда цар прати једнога његовог везира, да јави на говедара, да ће му цар узне ћерку за сина.

К'д везир отиде и јави тој на говедара, а говедар га запита: "Какав занат знаје царев син?" Везир се запрепасти: "Бог с'с тебе, човеку! Како ће царев син знаје занат? Што ће занат на царевога сина? Занати људи уче да се ране с'с њи, а царев син има земљу и градови." Говедар па каза: "Е, ако не знаје никакав занат, ја му не давам моју ћерку." Везир се врну, па каза на цара које збори говедар.

С'д стаде чудо поголемо. Они су мислили да ће тој за говедара буде најголема милос и час, што му царски син узима ћерку; а он питује какав занат знаје царев син! Цар прати другога везира; ал говедар каза једно те једно: "Док царев син (вели) не научи некакав занат, и не донесе ми оној што је сам направио, дотле се нема пријатељимо!". К'д се и овај везир врну, па каза да говедар не дава девојку док царев син не научи занат некакав (с'м нек је занат); онда царев син пође по чаршију, да гледа какав је занат најлако да се научи. Ишо је од дућан до дућан, и гледао како разни мајстори работе, дође до дућан куде се плету рогожине, и тој му се учини да је најлак занат; па га поче учи, и научи за неколко д'на; па онда сам исплете једну рогожину, те гу однесу на говедара, и казаше му да је царев син научио занат, и да је тој сам исплео.

Говедар узне рогожину у руке, те гу заглеђује од све стране, па онда запита: "Колко тој вреди?". А они му казаше: "Четри паре." – "Е, (вели) добро! Четри паре дан'с, четри јутре, тој је осам, а четри прекјутре, тој је дванајес итд. Да сам ја тај занат знао, не би дан'с чувао селска говеда." Па ги онда каза кој је он и како је туј дошо; а овија се онда обрадују повише (што узимају девојку од цара, а не од говедара), и с'с најголемо весеље венчају момка с'с девојку и проведу свадбу; па онда дадну на овога цара лађу и војску, па отиде преко море и нађе његову земљу.

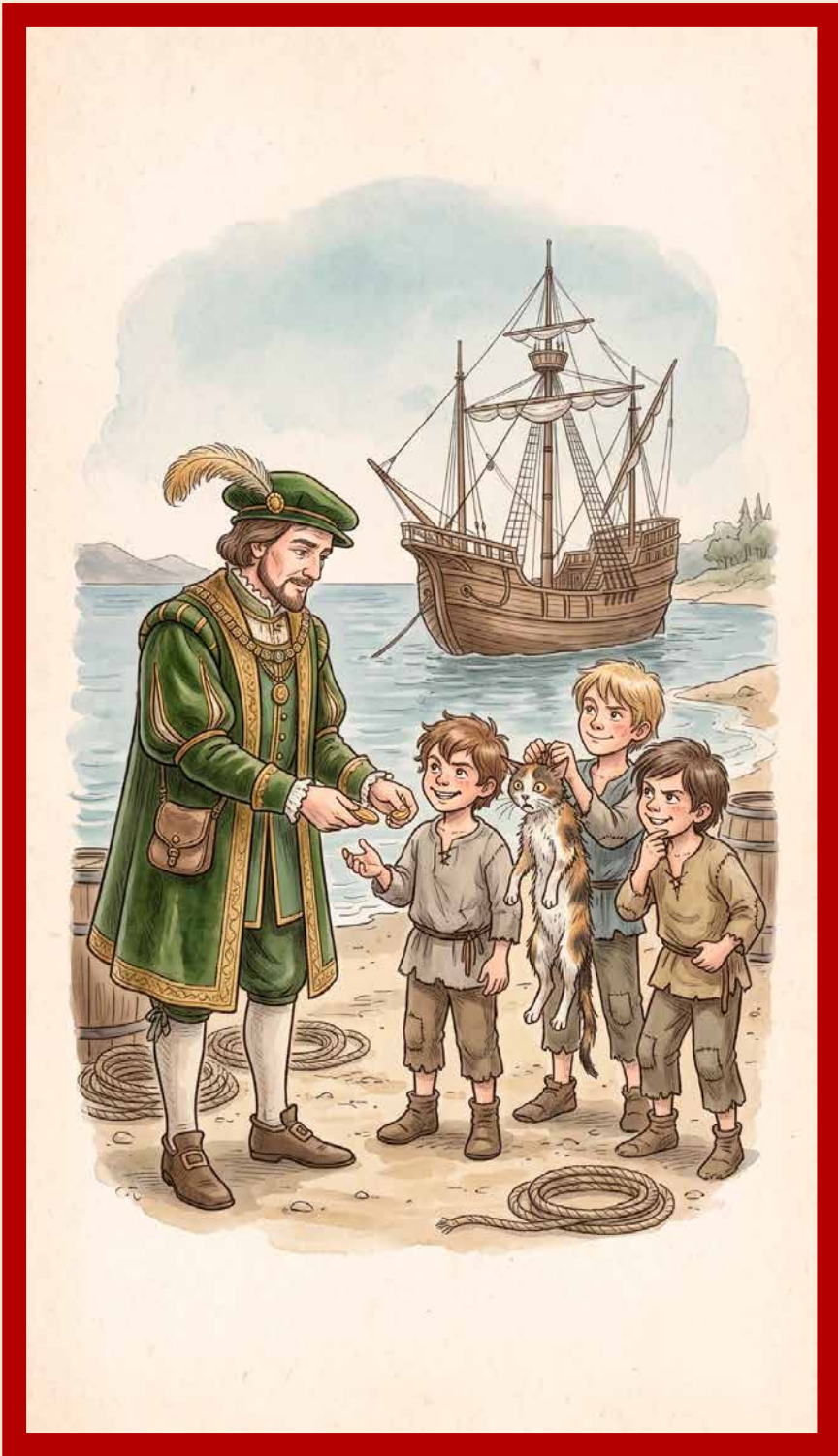

Истинска се тужа не може сакрије

Био јед'н сиромачовек, па дође куде некаквог богатог човека да служи без погодбу. Такој је служио годину д'на, к'д прође година, он дође куде господара и потражи да му плати што мисли да је заслужио. Господар извади једну пару па му каза: "На, тој ти је служба." Слуга узне онуј пару, и зафали на господара, па онда отиде на јед'н поток де је вода била много брза. К'д дође на поток каза у себе си: "Боже милостиви, шта је тој да сам заслужио с'м једну пару за целу годину д'на? Ал Бог знаје да л сам и толко заслужио. Еве с'д ћу видим: ћу фрљим овуј пару у воду, па ако не потоне, онда сам гу заслужио, ако ли потоне, несам гу заслужио."

Па се онда прекрсти док је зборио: "Боже милостиви, ако сам заслужио овуј пару, нек плива по воду, ако ли несам, нек потоне на дно." Тој каза и фрљи пару у поток, а пара одма потону на дно. Онда се он сагну и извади пару из воду, па гу однесе натраг на господара и каза: "Господару, еве ти пара натраг, ја гу јоште несам заслужио, нег ћу те служим јоште једну годину." И такој поче па да служи, и к'д па прође година д'на, он дође куде господара и затражи да му плати што мисли да је заслужио. Господар па извади пару па му каза: "На, тој ти је служба."

Он узне пару и зафали на господара, па па отиде на онај поток, прекрсти се и фрљи пару у поток док је зборио: "Боже, милостиви, ако сам гу изистински заслужио, нек плива по воду, ако ли несам, нек потоне на дно." Како гу фрљи у воду, а пара одма паде на дно, а он се сагну, те гу извади па па однесе на господара и каза: "Еве ти, господару, пара натраг, јоште гу несам заслужио, него ћу јоште једну годину да те служим."

Такој па поче служи, па к'д прође и трећа година, он отиде куде господара и потражи да му плати што мисли да је заслужио. Господар му па да пару, а он га узме и зафали, па отиде па на поток да види да л гу је с'д заслужио. К'д дође на поток, прекрсти се па фрљи пару у воду и каза: "Боже милостиви, ако сам заслужио овуј пару, нека плива по воду, ако ли несам, нек потоне на дно." К'д пара паде у воду, поче плива по воду. Онда он весео узме из воду пару, и метну гу у џеп, па отиде у шуму и направи малечку колибу, и онде поче живи.

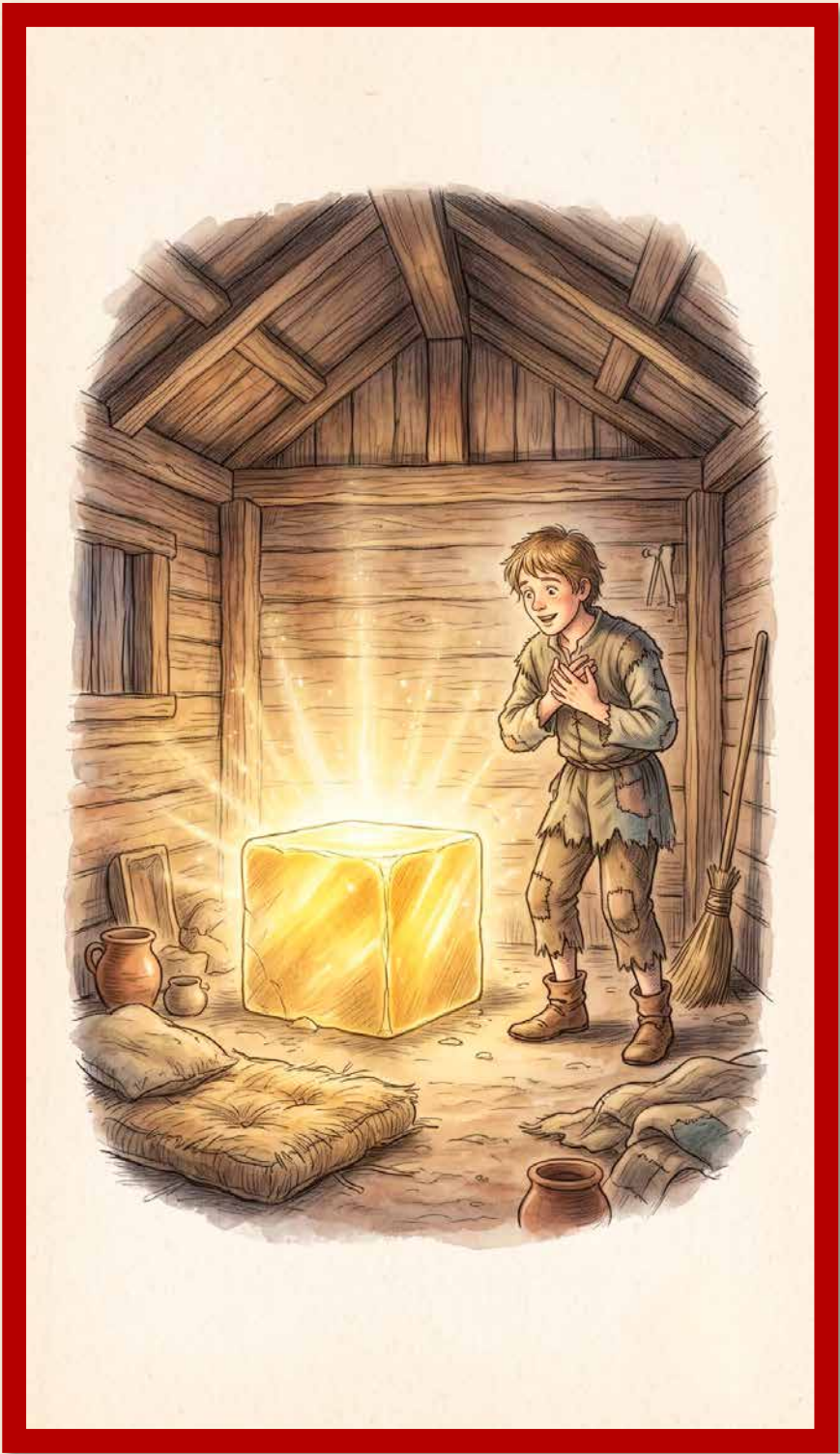
За неко време чу он да се стари његов господар спрема да плови преко море чак у друго царство, па отиде с'с његову пару куде њега, и поче га моли да му купи нешто у друго царство за његову пару. Господар му обећа и узне његову пару, па пође на пут. Док је путовао такој нађе покрај море некакву децу која су била изнела мачора да га утепају и у море фрље. К'д он тој виде, притрча куде њи, па ги запита: "Шта је тој децо?" А они му одговоре: "Праи штету, па оће га утепамо."

Онда он извади онуј пару од његовог нек'дашњег слугу, па ги пружи да му дадну мачора. Деца тој једва дочекали, па узну пару а на трговца дадну мачора. Он однесе мачора на лађу па продужи путовање; и такој док је путовао јенпут дуну јак ветар те однесе лађу Бог знаје куде, да за три месеца неје могла изађе на прав пут. К'д ветар стану господар од лађу неје знао куде је, и к'д је пошо јоште малко понатам, дође под јед'н град. К'д се чу у град да је дошла лађа из непознату земљу, зберу се многи да гу гледајуед'н од онија људи који је био много богат, позове господара од лађу на вечеру.

К'д там, ал господар од лађу има које и да види: поганци трче на све стране и слуге с'с батине стоје те бране да не натрче на астал. Онда он каза на домаћина: "За Бога, брате, које је тој?" А домаћин му одговори: "Такој је, брате, увек куде нас, да не мож од тија звериња на мир ни ручаш ни вечераш. Јоште к'д спијемо, сваки си има по сандук, па се у сандук затворимо, да ни не би уши изели."

Онда се господар од лађу сети за мачора што га је за пару купио, па каза на домаћина: "Ја у лађу имам сверку која би тој све затрла за два-три д'на." Домаћин на тој одговори: "Брате, ако имаш такву сверку, дај гу овам, ја ћу ти напуним лађу све са само сребро и злато, с'м ако је истина што збориш." По вечеру отиде господар од лађу и донесе онога мачора, и каза на домаћина да легну без сандуци, ал они па не смејаше никако, нег он сам остаде такој да спије.

Онда он пушти мачора, а мачор к'д виде толки поганци поче ги фаћа и дави па све на гомилу фрља, а и поганци к'д опазише кој је туј, почеше бегају куд који. К'д ујутру д'н освану, и они се разбуде, ал насред собу голема гомила липцани поганци, а по собу слабо је кој јоште трчао, нег су извирували из јаму.

А по три д'на неје се мого ни јед'н види. Онда домаћин за мачора напуни путничку лађу пуну са сребро и злато. По тој наш путник пође с'с лађу дом.

К'д дође дома, дође му стари слуга његов да га питује које му је донео за онуј пару. Господар му изнесе јед'н мермер камен, лепо отесан на четири ћошке, па му дадне: "На, тој сам ти купио за пару." Слуга се за тој много обрадова, па узне камен и однесе у његову колибу те направи од њег астал.

Јутред'н отиде слуга у дрва, па к'д се врну дом, а тој се онај камен претворио у злато и сија ко сунце, цела се колиба од њег светли. К'д он тој виде, уплаши се па отрча куде господара и каза му: "Господару, које си оној ти мен дао? Оној неје моје, оди да видиш." Господар дође, и к'д виде какво је Бог чудо учинио, онда му каза: "Неје вајда, мој синко! На кога Бог на тога и сви свети; оди овам еве га твоје благо." Па му дадне све што је донео на лађу, и дадне му ћерку си па се овај ожени с'с њу.

Правда и кривда

У једнога краља била два сина, јед'н беше лукав и неправедан, а други добар и праведан. Пошто ги татко умре, каза неправедан на праведнога: "Ајд од мен, неће понатам заједно живимо, и еве ти триста дуката и јед'н коњ, тој ти је дел од све што ни је од татка остало, нема ништа више." Он узне триста дуката и коња, па пође и каза: "Фала му на Господа, колко ме допаде од цело краљевство!" По неко време сретеше се овија два брата у пут док су оба двојица били на коњи. Праведан назва на неправеднога: "Помоз ти Бог, брате!" А онај му одговори: "Јао ти Бог дао! Што вазда Бога спомињеш? С'д је подобра кривда нег правда."

Т'д му каза добар: "Ајд да се опкладимо да неје подобра кривда од правду." И такој се опкладише у стотину златни дукати, и казаше кога најпрво сретну да ги за тој суди. Пођоше малко понапред и сретеше на коња ђавола, кој се беше претворио у калуђера, па га запиташе да ги каже ал је подобра правда ал кривда. Ђавол каза: "Кривда", и такој добар изгуби стотину дукати. Ал се па опкладише у другу стотину, па и у трећу, и по пресуду на ђавола кој се различно претварао и пред њи искачао, изгуби добар све три стотине дукати, па по тој и коња.

Онда каза: "Фала му на Господа, већ немам дукати, ал имам си моје очи, ћу се опкладим још јенпут и у њи." Такој се опклади у његове очи да је подобра правда нег ли кривда.

Т'д његов брат, без да тражи други суд, извади нож па му извади обадве очи и каза му: "С'д нек ти помага правда к'д си без очи." Он жалостан зафали на Бога, и каза: "Ја немам очи за правду на Бога, нег те молим, брате мој, да ми даднеш воду у некакав суд да квасим уста и да мијем ране, и да ме изведеш и оставиш под јелку више извор." Брат га послуша и дадне му у суд воду, и изведе га и остави под јелку више врело. Онде он јадан док је стајао чу у неко доба у ноћ де дођоше виле на извор, и док су се бањале поче једна на друге да збори: "Знате ли, друге, да је у краља девојка добила губу; краљ је позвао сви лекари, ал гу никој не мож излечи. Ал да знаје па да с'д узме овуј воду поза нас и да гу с'с њу обања, у д'н и ноћ остала би здрава, а такој и да је кој глув, ћорав, ћопав, исциелио би се од овуј воду."

Б'ш т'д запеваше петлови и виле пођоше. Онда се невољник испод јелку довуче на ноге и руке до воду, па најпрво изми очи и одма прогледа; по тој зафати у суд воду и пође итро у онога краља што му беше ћерка губава, па каза: "Дошо сам да излечим краљеву ћерку, ако ме пушти, у д'н и ноћ ће буде здрава." К'д краљ разуме, пушти га у собу куде девојку, а он нареди па гу избањају с'с онуј воду. К'д прође д'н и ноћ, девојка стаде чиста и здрава од губу. Краљ се много обрадова, и дадне му пола краљевство и ћерку за жену, и такој он постаде краљев зет и први до краља.

Тој се одма разгласи по цело оној краљевство, па дође до уши и на брата његовог, кој збореше да је подобра кривда нег правда. Он помисли да је онај нашо под јелку срећу, па пође и сам да гу тражи: најпрво узеше у суд воду, и отиде под јелку, па си извади с'с нож очи. У неко доба у ноћ дођоше виле да се бањају и почеше зборе како се излечи ћерка на краља, "ко да нè је" казаше, "некој слушао к'д смо збориле да би се с'с овуј воду поза нас излечила.

Мож буде да нè и с'д некој слуша, ајд да видимо . "К'д оне пођоше и под јелку дођоше, нађоше онога што беше дошо да тражи срећу и казуваше да је подобра кривда од правду, те га шчепаше за четврт па га растргоше. И такој му на проклетника поможе кривда.

Краљ и пастир

Некакав краљ имао једну ћерку, која је била много убава. За њојну се лепоту било чуло по свет. Туј су ти ишли краљеви и цареви да гу просе, ели од чудо с'м да гу виде. Ал татко њојан неје гу тео на никога другога дадне с'м на онога кој би се нашо помудар од њег да га некако превари. Тој зачује надалеко јед'н богат човек, па пође из далеку земљу, и к'д је прошо многе земље и градови нанесе га једно вече пут пред кућу на једног богатог човека. К'д запита мож ли преспије, домаћин га једва дочека и каза му да може, зашто не би! Домаћин због госта одма закла овна, и к'д га изнесу за вечеру, оставе од њег главу за пастира, кој беше у планину куде стоку. К'д јутре д'н освану, пође путник даље да проси у краља девојку.

Док је ишо кроз планину нађе пастира од онуј кућу у коју је преспао, назва му Божју помоћ и каза: "Добро пасеш! "А он му одговори: "Пасем да ги напасем." Путник па каза: "Ја сам синоћке у вас на конак био." А пастир му одговори: "Нека си био; пут те нанео." Онда па путник: "К'д сам дошо у ваш дом, за мен су овна заклали." А пастир: "К'д људи дооде, за њи ваља месо да се коље." Па путник: "За тебе смо главу оставили." А пастир: "Глава на главу и иде." Па путник: "Деца од кућу метнуше гу на полицу, а дође кучка па изеде." А пастир: "За њу је и била."

Па му каза путник: "Твој татко дође па утепа онуј кучку." А пастир: "Ако су гу утепали, тој је и заслужила." Па путник: "Пошто гу утепаше, фрљише гу на буниште." А пастир: "Ако су гу на буниште фрљили, онде је и жива легала." К'д путник чује де пастир такој на сваку одговара, б'ш се зачуди и помисли си да би он био добар за просца за онуј краљеву ћерку, па му каза: "Такој ти вера, примакни се поблиско да јоште малко зборимо." А пастир му одговори: „Причекај малко док врнем овце."

Па онда пастир отрчи те поврну овце, па се примаче на оног човека; а човек му каза: "Еве сам кренуо куде тога и тога краља да просим у њег девојче, ал он гу не дава на никог другог с'м на онога кој би се нашо помудар од њег да га некако превари. А ја видим да ти мозак брзо работи, и да умеш добро и мудро да збориш, да л би дакле пошо с'с мен куде тога краља, да ми некако девојку испросиш?" На тој каза пастир: "Ћу пођем." Па одотле заједно пођу и дођу у град куде је живео онај краљ. К'д дођу на краљева врата онде ги дочека стража па ги запита: "Куде ћете?"

А они казаше на стражу: "Ми идемо куде краља да просимо девојку." А стража одговори: "Сваки мож слободно прође кој иде да проси девојку." Па ги пропушти. К'д изађу горе пред краља, онда онај богат човек прозбори: "Помоз Бог, наш светли краљу!" А краљ му помоћ прифати: "Бог ви добро дао, децо!" Па онда каза на оног богатог човека: "Што је дошо онај селац?" А пастир не дадне човек да одговара, нег сам каза: "Ако сам ја селац, ја имам повише благо нег онај у убаве ствари, и поред тој имам три иљаде овце.

Па у једну долину музем, у другу сирим, а у трећу све друго од млеко праим." Онда му краљ каза: "Тој је добро к'д ти толко благо имаш." А пастир прифати: "Неје овој добро, нег је зло." А краљ му каза: "Окле мож буде зло к'д т казујеш толко добро?" Онда пастир одговори: "Е, све ми се поквари од млеко што напраи, и поста гној." Онда краљ каза: "Греота, толко се штета напраи!" А пастир прифати: "Тој мен неје зло, нег ми је добро." А краљ каза: "Како, море?"

Т'д пастир одговори: "Ја узедо плуг и волови, па узора три стотине д'на, па све посеја пшеницу." А краљ му онда каза: "Тој је добро к'д си толко пшеницу посејао." А пастир прифати: "Вала неје добро, но је зло." А краљ каза: "Што, јадан?" Одговори пастир: "Прометну ми се онај пшеница: све никоше букве и јелке." Тад краљ каза: "О, туј је била много штета!" А пастир прифати: "Туј мен неје штета, већ ми је корис." Вели му краљ: "Како ти мож буде корис к'д ти се толко пшеница прометну?" Пастир му одговори: "Јел налеће једно јато пчеле, па све покрије онеј букве и јелке, ни се виде гране ни корен." Т'д вели цар: "Тој је добро к'д толко долећу пчеле."

А пастир прифати: "Вала неје добро, но је зло." Па цар: "Што, море?" А пастир одговори: "Припече сунце Илијинско, па се отопи онај восак и мед па се просипа цел по долину." Т'д краљ каза: "Вала и јес туј било зло." А пастир прифати: "Вала неје зло, нег добро." Па пита краљ: "Како море?" А пастир одговори: "Ја уфати једну буву, и закла гу, па гу одра на мех и наби три стотине товара." Т'д краљ каза: "Вала б'ш јес тој лажно да се збори." А пастир одговори: "Ако је лажно да се збори, ти си за истину верувао. Ја сам те доста преварио, него давај девојку, ја сам гу заслужио." Цар не мож ни там ни вам, нег на пастира дадне девојку, а пастир гу дадне на богатог човека, а богат човек дадне на пастира силно небројено благо.

Српске народне новеле
на нишком говору

Приређивач
Милица Гоцић

Издавач
Удружење за очување
призренско-тимочког дијалекта
„Јужна пруга“

За издавача
Милена Шовић

Лектор и рецензент
Наташа Спасић

Илустрације
Саша Ристић

Штампа
Наис-принт Ниш

Тираж
200

Ниш
2026.

ISBN
978-86-83464-01-2

Ова књига настала је са жељом да српске народне новеле приближи деци и младима кроз нишки говор, подстичући их да читају, упознају богатство народне књижевности и заволе језик свога краја. Верујемо да се дијалекат најбоље чува онда када је присутан у свакодневном животу, књигама и образовању, а не само као предмет научних истраживања.

